

כולם היו בני

מאת
ארתור מילר
תרגום ובימוי:
הלל מיטלפונקט

תיאטרון
בית ליסין

מחיר
2000

מאת ארתור מילר

תרגום ובימוי:
הלל מיטלפונקט
תפאורה:
אדריאן ווקס
תלבושות:
דידי בולן
תאורה:
יחיאל אורנל
מוסיקה:
אפי שושני

משתתפים: (לפי סדר אי-בי):

ליאור אשכנזי - כריס קלר
גלית ברמן - לידיה לובי
דליק וולמיץ - ד"ר גיום בייליס
מרים זוהר - קייט קלר
ענת זמשטיינגן - אן דיבר
יגאל זקס - פרנק לובי
מביאנה מיוחס - סו בייליס
יוסי פולק - ביו קלר
נבו קמחי - ג'ורג' דיבר

הצגה ראשונה:

24.6.99

משך ההצגה:

כשעתיים ורבע כולל הפסקה

כולם היו בני

מחזאי המאה או הקופסה השחורה

לזמן הסוכן הנסע, הקרבה אחת אחרונה לערכיו הרעועים, את חייו בתמורה לתשלום ביטוח שיראה לבני המזוללים את שווי. הדרמטורגית של "מיתו" גענו בטבעיות בין מצאות לדמיון, יכירן ופנסיון. לזמן נאבק באובססיות על שימור הדימוי שלו את עצמו, כראש המשפחה המצליח, אחד מבניו, היודע עד כמה שקרי הדימוי הזה, מתפרץ עליו בהתקף בוז וייאוש: "אבא! יש כמון תריס בפרטה, וגם כמוני!", ואז מתמוטט ונכנע לרחמים ולאהבה. פרוקטור **מציד המכשפות** הוא ללא ספק היסוד הנמור של לזמן. הוא צעיר, חזק, עצמאי ומודע לעצמו ולסיבותיו, אך גם הוא נלחם למעשה לשמור על הדימוי שלו את עצמו. שדה הקרב שלו הוא ציד המכשפות שזינע את סאלם, מסצ'וסטס בשנת 1692 ונושא המחזה (צדק המובטח ע"י מחד) תפס כהנה אישית של מילר על האידיאות שהתרשנו באותה שעה בווינסטון (צדק המכשפות העדכני של הסנטור מקארתי, על רשימותיו השחורות), בעוד שהאנרגיה שהניעה את המחזה וההכנדה העזה בין ערך ההקרבה העצמית להתגלמות הרוע גרמו להדהוד במלודרמה. על השיב מילר כי האנלוגיה היתה מקרית, וכי הבלטת הניגודים פשוט מדגימה את עקרונותיו הדאדאיסטים הבסיסיים. **במראה מעל הגשר**, משנת 1955, הופיע הדמויות לטרדיה היוונית **היפוליטוס**. אותו גשר שבכותרת מקשר מטאפורית בין מזחי ברקלין לעולם המודרן חיוני הקדום, שם הובילו יחסים משפחתיים סבוכים ואפלים לאלימות שהולידה את הטרדיה. כך קמאתו של אדן קרבונה במחזור דמיון דיוביסוס של אחייניתו הצעירה, מעבירה אותו על דעתו, עד לזמן מדי הנהגה. גם הוא, כמו לזמן ופרוקטור, עושה הכל כדי לשמור ולשמר את הדימוי שברו לעצמו, בלי קשר לנסיבות המציאותיות האמיתיות, המצליח כפילת.

לא במקרה עשרים ושלושה הכחורים שאינם שבים הביתה **בכולם היו בני** הם טייסים. הם היו יכולים להיות ימאים, שספינותם נטרפה בלב ים, אבל ארתור מילר בחר להעלות אותם לאוויר (ואז להפיל אותם מנובר רב). כך גם ביבורי המחזה האחרון שלו **הקשרים של מר פיטרס**, שהוצג בבכורה עולמית אף ברדוווי באביב 1998 הוא טיים שזכרנו היטשש והוא תלוי מטאפורית בין שמים וארץ ומנסה להביט לאחור על חייו. יותר מחצי מאה מנסה מילר לעצבן ולפצח את הקופסה השחורה של האומה האמריקנית. אותו מכשיר חיוני במטוסים, מספר בדיועב את סיפור אסונם, שם במצאים ומונצחים ההסברים והסיבות, השתלשלות האירועים. כך גם עבודתו של מילר כחשבת לתייעוד אמנותי מובהק של תהליך ההתבססות (ולא מעם מבחינת המחבר, ההתפקדות, ההשחחה, הרקבון) של האומה המתחלחלת והצעירה יחסית, של ה"אמריקה", אותה מהות נפשית, רעיונית, מוליטית ובסופו של דבר ערטיאלית ואמורפית של האמריקנים החדשים, ומחזותיו מספקים יחסים וריאציות על אותה קלישה וחקקה, "יהלום האמריקני", ובעקב על התרסקות ועל מחיר. באמריקה, ולא רק בה כמובן, לכל דבר מחיר, בכל דבר אפשר לסחור, לשאת ולתת, ויבורי המחזות של מילר, המייצגים לדעתו את רוב "האנשים הקטנים" והאזרחים הכבדים מן השורה, נוטים לשלם את המחירים הכבדים ביותר. למחזה שכתב בשנת 1968 קרא בפשטות **המחיר**, ושם נבכדו שני בנים בידי אביהם. מילר מאמין שהאדם הרגיל יכול להשיג מעמד של ביבור טראגי. **בציד המכשפות**, שכתב ב-1953 בטרם כיון פרוקטור באפשרות של מוות על מני פרסום הדואה שקרית שעלולה להכתים את שמו.

גם **במותו של סוכן**, המחזק עדיין בעיני רבים כיצירת המופת הקאנונית של מילר, מציע וויל

ארתור מילר / המחזאי

ארתור מילר נולד בניו יורק בשנת 1915. למד באוניברסיטת מישיגן. בתום לימודיו התחיל לעבוד עם "פרויקט התיאטרון הפדרלי" וכתב מחזות לרדיו. בין מחזותיו לכמה: **הצדק היו בני** (1947), **מותו של סוכן** (1949), **ציד המכשפות** (1953), **מראה מעל הגשר** וזיכרון של שני ימי שני (1955), **אחרי הנפילה** (1964), **המחיר** (1968), **בריאת העולם ועניינים אחרים** (1972), **השעון האמריקני** (1980), **היאנקי האחרון** (1993), **שברי זכויות** (1994) **הקשרים של מר פיטרס** (1998). מילר כתב גם את רומן **מוקס**. את התסריט למערכון **יוצאי הדופן**, וטקסטים לשלושה ספרי צילום של אשתי, איננה מורתי, בין עבודותיו האחרונות: **סוכן בבייבינג** (ספר המתעד את העלאת מותו של סוכן בסין), **זהירות: זיכרון ועיקול זמן: אוטוביוגרפיה**, והנבילה חייה של נערה ביתית (1995). הוא זכה בפרס הפוליצר לדרמה ובשלושה פרסי טוני, ובתארי כבוד מטעם אוניברסיטאות מישיגן, אוקספורד והארנורד.

אחרי הנפילה (1964) פיתה צופים ומבקרים לאות בו מחזה אוטוביוגרפי. קוונטין, הניבור, מדבר בעיקר על עצמו ומתחיל לקהל כאילו היה הפסיכולוג שלו. בין היתר הוא בישא למי, זמרת פופולארית, סמל מין לאומי, אך בחייה הפרטיים מעוררת וניבורית ללא תקנה. כמה קל לכאורה היה לזהות בד את אשתו המפורסמת של מילר, מרילין מונרו (המחזה ראה אור שנה לאחר מותה המוקדם). מילר ממוק החשיב כל קשר בין הפגעות המעולות לאנשים אמיתיים, חיים או מתים. **כולם היו בני**, משנת 1947, היה למעשה המחזה שהכריז על כניסתו המרשימה של ארתור מילר לזירת הדרמה האמריקנית החדשה, ככוח מוביל. **האיש שהיה לו כל המזל**, המחזה הראשון שלו שזכה להפקה מקצועית בברודוויי, לא היה מזל דומה. תאווה הבצע של סוחר חלקי החילוף למטוסים, שהביאה למותם של עשרים ושלושה סייסים, ובהם בנו שלו, היתה המשא הצני שלילר שניכל ויפתח במורכבות פסיכולוגית מפתיעה יחסית לילדו הצעיר. התיאטרון האמריקני רק התחיל להתחיל למציאות שאחרי מלחמת העולם השנייה, כשגל צפוי של מחזות ה"התפכחות מאשליות" הציץ את הבמות. ארנד דיוס וביימס מאו העלו את **עמקוים הם השורשים**, עוד לפני סוף פסטיבל 1945. **בית האמיצים** מאת ארתור לורנץ הגיע בעקבותיהם בדצמבר של אותה שנה גורלית. המחזה הראשון תיאר את ההשפלה שעובר מבור מלחמה עטור מדליות שצבצב עורו שחור, בידי התושבים הלבנים בעיר; המחזה השני העניק למבור, ייחל יהודי רשע, טראומה משתקת כשחברת הגוסס קרא לו, על ערש דווי, "יהודי מכוול".

בינתיים נעשה ברור שלהוציא אחד, כל המחזאים שישלו בכיפה לפני המלחמה, לא ישהדו את ישיבה ויחדשו את כוחם הדרמטי אחריה. רק איבין אויביל הצליח להכות שנית. **למסע ארוך אל תוך הלילה**, שעולה לראשונה ב-1956, היתה עוצמה רגשית חסרת תקדים מבחינת אויביל. מחזות אוטוביוגרפיים שואבים בדרך כלל את כוחם מהעובדה שהמחבר כותב על עצמו ועל חיי הפרטים. **למסע ארוך** היה חיים משל. היתוח האכזרי שלו את משפחתו ואת הפחד, האהבה והשנאה שישלו בה בערכוביה נוראה, נעדר כל תחושה רחמים עצמיים. אויביל הושפע מאוד ומתמיד מסטרידנברג (כשם שבכולם היו בני של מילר כיתרת ההשפעה של איבסן), אבל דרמת האהבה, שנאה של בני משפחת טיטון מגוללת ביותר חמלה ואובייקטיבית מכפי שהמחזאי השבדי הצליח להפיק בכל הוריאציות המגובות שלו על המשא. בגיל 84 ארתור מילר מורה תמידי,

מסרב למרשו או לחלול מכתבה, וממשיך להביע מחאות ברתיות, פוליטיות ואמנותיות הן בעבודותיו והן במאמריו ובראיונות עיתונאיים. מילר מציע תמיד מצד האופוזיציה, תמיד מצד ה"יגד" ולא ה"בעד", הלוחם הוויק ושבע הקרבות מחפש, ומוצא, כל העת מסרות התקפה חדשות ומגונות. מיוס, התרככות או תליית כפפות האינורף אינן אופציות מבחינתו של הילר הנורא הבחצי של התיאטרון האמריקני. בכך שנים שהוא מקוון על ההתמססרות וההתגוננות המוסרית והערכית של התיאטרון הזה, שמכך את נשמתו למכנה המשוחף הממוק ביותר בעבור חופן דולרים. הכל בידור, קובל מילר, הכל שוא אחד גדול, הכל צורה, וחונן אין. למילר חשוב במחזותיו להניד דברים על העולם שבו הוא חי, אבל ברודוויי, לדבריו, אינה מעוניית לשמוע, וכמכב הכחזי של ברודוויי, שוכנעה הם חתולים מזמרים, הוא גם איס מעוניין להשמיע. למילר יש טענות על מבכר התיאטרון בעיקר בני יורק, ובעיקר על השיטה שלפיה מבכר ה"ניו יורק טיימס" הוא עריץ כל יכול, שכוונתו להרוץ גורל הצבה לחיים או למוות. לרדודות טוטליטריות מכל סוג שהוא אי פעם לא היתה למילר סבלנות וסובלנות, בייחוד כשהוא נמנה עם קורבנותיה (הרשימה השחורה של מקארתי כנעה גם בו ובזרים מחביו). מילר טונן שנשכה ומכח והכך "אטום" בארצו שלו, רק מפני שמחזותיו מצביעים מראה לא תמיד מחמיה מאי לפי האווה. הוא מתנחם בהפקות אף ברודוויי של מחזותיו המאחרים, ובהצלחות גדולות ומפתיעות בברודוויי של מחזותיו המוקדמים, כולל ההפקה המחודשת של **מותו של סוקר**, שעלתה השנה במלאת חמישים שנה להפקה המקורית, וזכתה זה עתה בארבעה פרסי הובי.

תמר ארצי

אדריאן ווקס מעצב התפאורה

עובד בישראל משנת 1968. עיצב תפאורות להצגות שהועלו באנגליה: בכיכרית המוות, אלקטרה, הקובה, אורסטס, אייבינה באווליס, הקמץ, נתן החכם, החולה המדומה, חז הסמדרים, הסוחר מוונציה, מעגל הכרמל, קברט, אימרה לה דוס, החטא ועונשו, מלחמה ושלוה, רומיאו ויוליה, הלילה ה-12, חלום ליל קיץ, הדד בבלר, מקבת ועוד. בישראל: בתיאטרון חיפה: גשפ יהודי, טו, פלשתינאית, סימביוז ירושלים, אמדיאוס, טרטיץ. בתיאטרון הבימה: המלחמה בבית, פילומנה, הלילה ה-12, מלון קטן בצד, המלביש, מראה מעל הכשר, עסק משפחתי, הכחורים בדלת ממול, ה-12 המושבעים, סיפור הפרברים (בשיתוף תיאטרון חיפה ושי גשר הפקות). בתיאטרון הקאמרי: רחלטה צרפתי, הביתה, הצלצול האחרון, דבש מרא, הגולם, אני לא רפופרה, שובי זכוכית, אולרצנה. בתיאטרון בית ליסין: מי מפחד ממוזיקריה וולף? (1988), קונדיה שחורה, פילומנה, הקרנף חוררת בבד, מותו המוד של אנריקט סמקס, שיחות עם אבי (בשיתוף תיאטרון חיפה), גב שקוף, היושט, מי מפחד ממוזיקריה וולף? (1997), סומקור, סקאסני, בתיאטרון באר-שבע: שבע, קומדיה של טעויות, שם המשחק, דון דיואן, שלוש אחיות, כולם היו בני, שוברים רגלים, אם הבית, אהבה ודרכון, באופרה הישראלית החדשה: גישואי מיסטר, וכן עיצב תפאורות להצגות בחו"ל: לנטו – בהידלברג, ובני יורק וולאנס וולנה – בהידלברג.

הלל מיטלפונקט המתרגם והבמאי

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. מחזאי-תרגום. בתיאטרון חיפה: הקוף, שרמא הקטן, התקווה האחרונה של רחוב חמצי, העלמה והמוות, בובה, זלמנאים (עם"י רומן מאת מ.קולבאק). בתיאטרון הבימה: הבנ, מי תהום, מכולת, פירוד זמני, מדריך למטייל בורשה. בתיאטרון באר-שבע: נהג-צייר, שם המשחק, מפיסטו (עם"י רומן מאת קלאוס מאן), המאהבים, אחים לנשק, אם הבית. בצוותא: סטריטז אחרון, מאמי (אפסרת רוק), סטריטז אחרון בהחלט. בתיאטרון בית ליסין: נטושים, שלושה בלילה, קן עדן דרום. בתיאטרון הקאמרי: מורדיש, בייטרה, אדון וולף, השחקן. ביים את המחזות: העלמה והמוות, פירוד זמני, נהג-צייר, שם המשחק, המאהבים, מאמי, נטושים, שלושה בלילה, אחים לנשק, אם הבית, מורדיש, בייטרה, השחקן, קן עדן דרום, מדריך למטייל בורשה, "אמנות", מי מפחד ממוזיקריה וולף? (שני המחזות האחרונים הועלו בתיאטרון בית ליסין).

דידי גולן מעצבת התלבושות

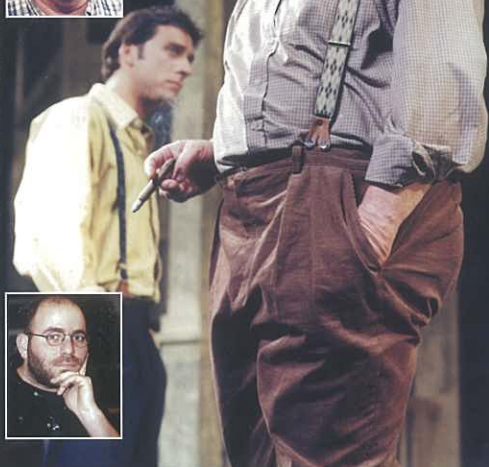
בוגרת בצלילאל במגמה לעיצוב קרטי. בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. עיצבה תלבושות להצגות בתיאטרון החאן, בתיאטרון באר-שבע, בתיאטרון הבימה ובתיאטרון הקאמרי. לאחרונה עיצבה בתיאטרון הקאמרי את התלבושות להשחקן ובתיאטרון הבימה - למדריך למטייל בורשה.

יחיאל אורבל מעצב התאורה

בוגר לימודי טכניקה של התיאטרון בישיבת יוניברסיטי בני-יורק. משמש כמנהל הפקות ומעצב תאורה ראשי של תיאטרון חיפה. עיצב תאורה לרוב הצגות התיאטרון מיום הקמתו. בין היתר עיצב תאורה בתיאטרונים: פסטיבל עכו; מומור לודו (פרס לעיצוב התאורה); בתיאטרון בית ליסין; בתיאטרון האידן; בתיאטרון באר-שבע; בתיאטרון הקאמרי; רעולים (מקום ראשון בפסטיבל עכו); תשניא, במרכז יזרעל בכר בירושלים; בתיאטרון "ראם" באנטוורפן; שינה מידלה, משחקים בחצר האחורית, היוונים, הזה מגלול, סיפור תנ המולד. בתיאטרון הלאומי הפולני; קרדיט, שבת ראשון שני. לאחרונה בתיאטרון חיפה: דבשן, טיבלה וחדש שלה, נטו, להיות או לא להיות, מרחב מובן, הכרז, הצגה בודא, דמלס, בתיאטרון בית הקיץ; ללות הקציר (פרס ראשון בפסטיבל עכו); תשניא. בתיאטרון הערבי בישראל: ירח רחוק ספר, המלך הוא המלך. בתיאטרון בית ליסין: סקאפיו. היה אחראי על שיחזור הצגת מעבלי הגיר הקונקסי בבנימין של יוסף מילוא בתיאטרון חיפה. יועץ לאדריכלים בתכנון אולמות תיאטרון. מלמד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת חיפה.

אפי שושני מוסיקה

בוגר הקונסרבטוריון "אמאזאפי" ברמת גן במגמת הלחנה ועיבוד. הלחין מוסיקה להצגות רבות, ביניהן: בתיאטרון היסטוריה: דיונות, עבדים, מהרי, משחק ילדים. בבית צבי: חשמלית ושמה תשוקה, שירת הלווייתן, בעלי רכוש, אמא לא מרשה. בן הדובדבנים, אלה, חתונת הדמים, סקסן, איב מתעורר, איולף הקטן, יצרים, העיקר שטום בסדר, זה שחוטף סטירות, מידה כנגד מידה, ארקדיה, מעגל הגיר הקונקסי, כובע מלא גשם, מירליה אפרת. בסטודיו למשחק של יוסן תלבי: ציד המכשפות, הספסל, חפץ. בתיאטרון הספרדי: דומימיה, הנס של אנטוניו הקדוש, סיבוב מסוכן. בתיאטרון הקיבוץ: הר העצה הרעה, אור ואברהם, וולמונה, באמצע ביל ההתבכרות. בתיאטרון באר-שבע: סיפור סתני, מחלת נעורים (בשיתוף תיאטרון הבימה), פילדליפיה, אני בא, פרלוד לנשיקה. בתיאטרון בית ליסין: השבוי בצמרת, היושבת, בן חור והרבנית. בתיאטרון הבימה: רוקדים בלונאסה, המפקח בא, זימאנה, וידיו של שחקן, 12 המושבעים. פסטיבל עכו: 01/02/93 - השד האחרון, מחזה לחג המולד, עביר, המוכים של יחזקאל, צריך טוף לסיפור אהבה. הלחין את המוסיקה להצגות הילדים: מחשבות קטנות, אנדות מדברות, אצבעוניות. כמו כן הלחין מוסיקה לסרטי תדמית של חברות תעשייתיות וסרטי תעודה. זכה בפרס המוסיקאי המצטיין בפסטיבל חיפה להצגות ילדים '94.

ליאור אשכנזי כריס קלר

בוגר בית הספר למשחק בית צבי 84, השותף בהצגות בתיאטרון הבימה, באר-שבע, בית ליסין והסמטה. במסטיבל ישראל 95: **רצח בסנטן חופשי** וזכה מלכת קרן תרבות אמריקה ישראל לשנת 94.

מלית ברמן לידיה לובי

בוגרת הסטודיו למשחק של ינס מייב ירושלים. השתתפה במסטיבל עכו 1990 - בהצגה **ציורה לא תשאל**. בתיאטרון הקאמרי: **מולחמת חק ביצים**, **ענבי זעם**, **שיינדלה**. תיאטרון בית ליסין: **שבעה**, **בן חור** ו**הרבנית**. בצוותא: **במסגרת תיאטרון איטלקי - שלוש נשים מחכות**. הופיעה בבלרז'יה הלימודית בתכנית: **קריאת כיוון**, **סובלנות**, **הלל פמינה**. בערוץ 2: **העולם הערבי**, **פריים טיים** - סדרה קומית, **אנס הבושם**. בערוץ 3: **תפקיד אורח** בסי בן בסט, **קמפיין** - דרמה.

דליק ווליצ'י דיר גיים בייליס

נולד ברחובות. למד תיאטרון באוניברסיטת ת"א. השותף בפרויקט של מלה צילסון בקריית שמונה. השותף בהצגות רבות בתיאטרון חיפה: **סורפים**, **אופניים לשנה**, **נעים**, **בדרך אל החתולים**, **חירות פנים**, **אפרים חוזר לבא**, **חוכים לגדו ועוד**. בתיאטרון בית ליסין: **קשר אייר**, **טני**, **ננושים**, **יתומים**, **שחק אותם סם**, **ערפל**. השותף במסגרת רבים ובהם: **חירות חיונה**, **אות קיין**, **גדות מאונס**, **ירוק עד**, **חמש חמש**, **טוף שבע מטרון** ועוד. ובתכנית טלוויזיה: **זהו זה**, **שמיניות באוויר**, **חיות וחיוכים**, **בוקר טוב ישראל**, **פוטחים באחת וחצי**, **בוקר של כיף**, **בזולים מהחיים** ועוד. מנחה בגלי צה"ל את **יש עם מי לדבר**. עוסק גם בכתיבה - כתב מחזות וספרים ילדים. משמש כיו"ר העמותה לחקולת אורנג'ית בישראל.

מרים זוהר קייט קלר

כלת פרס ישראל לאמנות הבימה לשנת 1986. הייתה ארצה ממחנות קפריסין שם השתתפה בתיאטרון חובבים אידי שובץ מקרב המעפילים. הביטאי, מאנסדורף, שנסה להקים בארץ תיאטרון אידי מקרב העולים, הפקיד בידה את תפקיד מירדולינה במחזות של מולר. זמן קצר לאחר מכן התקבלה כשחקנית בתיאטרון הבימה. תפקידה התפתח במשך השנים בשני סמלולים: הקלאסי **סולוואק** של איבסן, קורדליה של שיקספיר, ארקדיה של צ'יכוב, **מרי סטוארט** של שילר, **מדיאה** של אוריפידס ועוד. ממוזות כבי זמנני - **קליאופטרה** של שאו, **אנה קרמטי** של אוני, **צי המכשפות** של ארמוני מילר, **איוון ערין**, **מי המחד מויריבינה וולף** של אלבי, **השושנה המסוקנת**, **החובע העתיק** של סנסי ויליאמס ועוד. תפקידים בשנים אחרונות: בתיאטרון הבימה - **אידה בהרדס**, **מירלה אסתר ומולה במירהליה אסתר**, **אלזה באלזה**, מרתה ברעל **ותחרה לינה במוות של סוקר**, ועוד. בתיאטרון בית ליסין - **מרתה במי המחד מויריבינה וולף**, **אלישבע מולך בחמץ**, **פניה שילוי בקידוש**, **דבורה המורה בשבעה**, **קופר**, **כתיאטרון באר-שבע** - **אהבה וזיכרון**.

ענת דמשייגמן אן דיבר

בוגרת בית צבי - 1998. זוכת מלגות: קרן שרת 98-99, מלגת בית קלר (בוגר בית צבי מטעין), מלגת אונדד יידי הבימה. במהלך לימודיה זכתה במלגות רבות בבית מלגות ע"ש רפאל קליצקי, עדנה פלידל, ביורה ושמאל רודנסקי ועוד. השתתפה בהצגות: בתיאטרון הספרייה: **בורגנים**, **סיבוב מסוק**, **קיש אחרון**, **עד התביעה**, **שד היער**, **בית ברנדה אלבה**, **איך אוהבים האחרים**. בתיאטרון לילדים ולנוער ע"ש אורנה פורת: **המגפיים של לאה**. בטלוויזיה: **מתחם אויב**.

יגאל זקס פרנק לובי

בוגר בית צבי - 1994. זוכה מלגת קרן אמריקה 92, 94. השתתף בהצגות: בתיאטרון באר-שבע: **סוחרי התהילה**, **החטא ועונשו**, **סיד**, **אשת האופה**, **פילדליפיה אני בא**, **היהודים דים**, **המסנתר של ברטה**, **כסף של אחרים**, **שיר חדש**, **הנסיכה והרוזן**. בתיאטרון הספרייה: **לשבור את הצופן**. בתיאטרון הקאמרי: **השחקן**, **אורי מורי**. בטלוויזיה: **בן**, **דשאים סמולים**, **הבושם**.

פביאנה מיוחס סו ביילס

בוגרת הסטודיו למשחק של ניסן נתיב, חברת קבוצת התיאטרון בונה צדק 85-89, וחברה בתיאטרון נוצר מ-91. זוכת פרס השחקנית הטובה במסטיבל עכו 98.

לפי שהכלה נחנקת. בין ההצגות בהן השתתפה: בתיאטרון הבימה: **בחורים טובים**, בתיאטרון הקאמרי: **שלוש אחיות**, **הנשים האבודות מטרוריה**, בתיאטרון הילדים ולמער: **הלילה ה-12**, בתיאטרון המסיקה: **ססיות מיניות בשקט**, במסטיבל עכו: **אחרי הגשף השחור**, ועוד.

אך בקולנוע: **גבי בן-יקר**, **שואה טובה**, **אריך חדשה**.

ובסדרות הטלוויזיה: **זה-זה**, **גיבני**, **האישה באפור**, **אסכולה ועוד**.

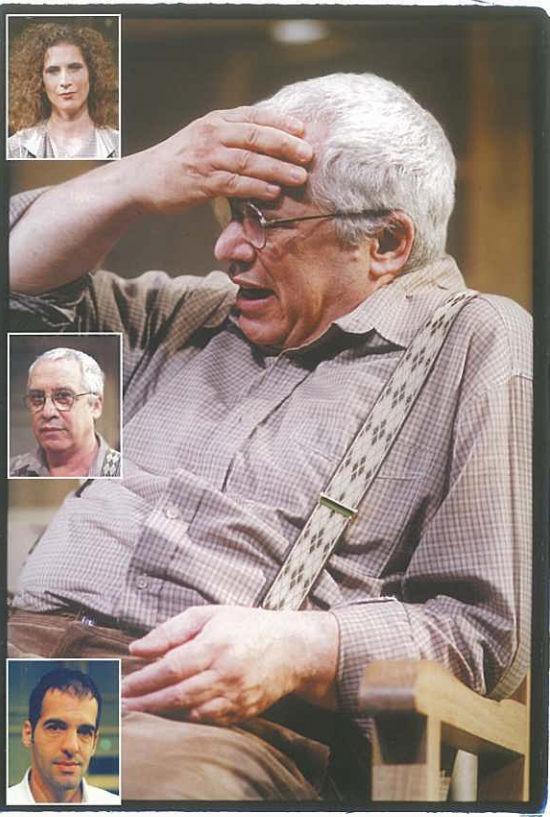
יוסי מולק גיו קלר

שיחק בתיאטרון הבימה, בתיאטרון חיפה, ובתיאטרון הקאמרי. וכן בטלוויזיה ובסרטים. בתיאטרון הבימה יצר עם צבי פישמן את **רוביקון קורח**.

השתתף בסרט **מנודה** בכימויו של וולדימיר סאבליב שצולם באוקראינה, בים את **סוף המשחק** של סמואל בקט בתיאטרון בונה צדק ואת **יתומים** בתיאטרון הבימה. לאחרונה בים את **אוהל** בתיאטרון חיפה. בין היתר שיחק בתיאטרון הבימה בהצגות: **האב**, **על עכברים ואנשים**, **אוהל**, ואת **אוהל** שיחק גם בתיאטרון הקאמרי. בתיאטרון חיפה: **סימון של סוס**, **עוקמים**. בתיאטרון בית ליסין: **קופר**.

בבו כמחי גיורי דיבר

בין ההצגות בהן השתתף בתיאטרון בית ליסין: **פילומנה**, **סתי ימין**, **כחול בוער**, **ערפל**. בתיאטרון הספרייה: **בירות**, **יצרים**. בתיאטרון המרינג: **לוקח את הזמן**. בטלוויזיה: **כנול על הראש** (סידרה קומית), **סיטון**, **חצי המנשה**. וכן בסרטי פרסומות. ובקולנוע בסרט **שחקנים** - בכימויו של רזי ניני. במהלך לימודיו זכה במספר מלגות, שתיים מהן על שם עדה בן כחום ועל שם ירון ירושלים.

אל על Weekends

טיסות לביילי סופשבוע באירופה במחירים מפתיעים

מיסות ^{אל על}Weekends החדשות תוכננו במיוחד כדי לאפשר לך להשאיר את הכל מאחור ולצאת לסופשבוע של שינוי אוירה מוחלט. מהסוג שמחזיר אותך ליום-יום רענן ומלא מרץ. סוכן הנסיעות שלך ישמח להציע לך אפשרויות נוספות לחבילות תיור הכוללות מלון או רכב ולספר לך על כדאיות מיסות ^{אל על}Weekends לביילי סופשבוע באירופה. סופשבוע נעים!

אתונה, לונדון, רומא, מילנו, אמסטרדם, מדריד, מינכן, פריז, ג'נבה, וינה, פראג, בודפשט, ברלין, ורשה.

חברי מועדון הלקוחות של אל על זקוקים לקורות רגילה בטיסות אלה.

איר תור

החברה המאגדת את כל חברי הנסיעות בישראל

פנה לסוכן הנסיעות

בסוף השבועות ותאריך הנסיעה שמיים בכל מועדי הנסיעות

<http://www.elal.com>

"מי עדן בר"
המעין הטבעי שלכם בבית.
לפרטים והזמנות:

1-800-800-400

מי עדן
השמפניה של הטבע

ההברקה של השנה

קונדישנר / שמפו 10

"מאיץ ברק"

מעניק לשיערך ברק מדהים כבר מהחפיפה הראשונה

- מכיל סיליקון חדשני בריכוז גבוה, הפעניק ברק מוגבר לשיער ומאחד קצוות טפוליים.
- מכיל מסנני קרינה.
- מכיל מרוטנין ובס חיוטה ופרו-וויטמין B5, הפעניקים לחות לשיער.

CARELINE

מדע מייצר יופי

תכנית הפינוקים של מפעל הפיס

לחפז בריח הים

לחפז בריח וניצ

לחפז בריח ניו יורק

לחפז עם מיליון דולר

לחפז בריח פאר

לחפז עם 'פרלדור' של תלדור

לחפז בחפז נאכרס

לחפז בחפז

לפינוק כזה לא זכית מימך... אלא אם כבר זכית בתכנית המזיונים. תכנית הפינוקים של מפעל הפיס מאפשרת לך להנות מכל השלמות: חפז נסי גבוה של מיליון דולר ועד טיסה במחלקת ראשון, שיש חנויות, חדר חלון מפואר ומסלול טיורס ממקד לבי בחפזך. אחת לשבוע אחת משתתף בגנרלה הטובות. אחת לחודש אחת מקבלת את מוסט החלומות בגדול ובימים נפלאים אחת.

מפעל הפיס

חייג 171 ותתפנק
מחייגים ומצטרפים 03-6940177

ת'אטרוון
בית ליסין קבוצה

